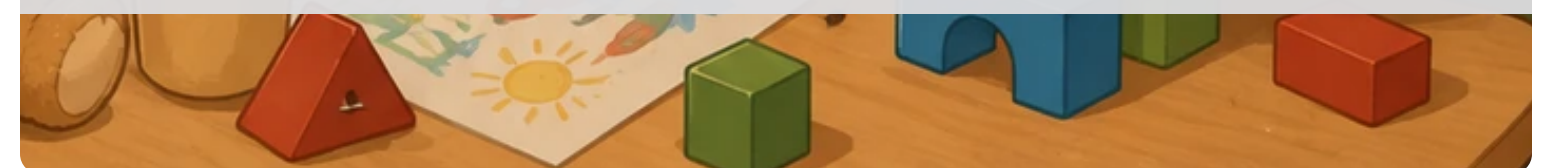

Tariqs vei i barnehagen

Marija Premovic

Tariq kommer opprinnelig fra Syria og bor nå i Norge. Han går på voksenopplæring og øver hver dag på å snakke norsk. I dag skal han starte i sin første praksisdag i Solstrålen barnehage. Han kjenner spenning i kroppen og er klar for en ny utfordring.

Dagen i barnehagen starter i garderoben med barna. Tariq hjelper de små med å ta på seg støvler og jakker før de skal ut og leke. Han peker på klærne og øver på ordene sammen med barna: sko, jakke og lue. Barna smiler og gjentar ordene med glade stemmer.

Når det er tid for formiddagsmat, får Tariq sine første faste arbeidsoppgaver. Han skjærer opp epler, bananer og gulrøtter og dekker bordet sammen med barna. Mens de spiser, lærer Tariq nye ord om mat og føler seg nyttig på kjøkkenet.

Etter utetid skal lekerommet ryddes. Tariq samarbeider tett med sin kollega, Kari, og spør rolig når han er usikker på hvor sakene skal stå. Kari viser ham hyllene med et smil og roser ham fordi han stiller spørsmål. Tariq kjenner at godt samarbeid gjør arbeidsdagen både trygg og hyggelig.

I løpet av de neste ukene blir Tariq gradvis tryggere i rollen sin. Han leker i sandkassen, hjelper til ved bordet og lytter oppmerksomt til kollegene sine. Hver kveld etter jobb skriver han ned nye norskord i sin lille skrivebok for å huske dem.

En tirsdag morgen våkner Tariq med høy feber og vondt i halsen. Han skjønner raskt at han er for syk til å gå på jobb i barnehagen. Tariq kjenner klumpen i magen vokse, for nå må han ringe og gi beskjed på norsk helt alene.

Tariq puster dypt, finner fram telefonen og ringer til barnehagen. Han sier tydelig og rolig at han er syk og må være hjemme i dag. Styreren takker for beskjeden, ønsker ham god bedring og ber ham slappe av. Tariq legger ned telefonen med et lettet smil, stolt over at han klarte samtalen.

To dager senere er Tariq frisk og vender tilbake til barnehagen med ny energi. Kollegene og barna møter ham med varme smil og sier at de har savnet ham. Tariq kjenner en god følelse i brystet, for nå føler han seg som en ekte del av personalet.

På ettermiddagen kommer foreldrene for å hente barna sine. Tariq går mot en mor og forteller stolt at datteren hennes har hatt en fin dag, lekt i sandkassen og tegnet en flott tegning. Moren takker glad for informasjonen, og Tariq stråler av mestringsfølelse.

Ved slutten av praksisperioden ser Tariq tilbake på alt han har lært. Han snakker mer norsk, samarbeider godt med kollegene og kan gi beskjeder med trygghet. Tariq vet nå at døren til fremtiden i det norske arbeidslivet står vid åpen for ham.